

later soortgelijke gevallen, en dan nauwkeurig beschreven, een verdere groepeeringsrechtvaardigen.

In Bd. II, H. 3, bldz. 357 beschrijft M. WEINBERG een geval van kanker der long, waar de afwijkingen in de vingers en het beenstelsel ontstonden, voordat patiënt over de borst klaagde, zoodat eerst de diagnose op acromegalie was gesteld. Ook dit zeer uitvoerige artikel is van mooie X-foto's voorzien en zeer lezenswaard. Beide publicaties bezitten een uitgebreide literatuur-opgave.

H. B. GOETTSCH.

De zweetafscheiding bij den mensch. — Voor enkele jaren is zoowel in de geneeskundige als in de leekenpers veel sprake geweest van den gunstigen invloed van suikerinspuitingen bij tuberculose. Inderdaad schijnen deze inspuitingen het zweeten bij tuberculeuzen te doen afnemen. PELLER en STRISOWER publiceren nu onderzoekingen, waardoor zij getracht hebben het wezen dezer zweetbelemmering te doorgronden. Het bleek nu, dat centraal aangrijpende zweetmiddelen (aspirine, folia tiliae) onwerkzaam waren na een suikerinspuiting. Zelfs drie weken na de inspuiting waren soms groote hoeveelheden aspirine (tot 4 gram) onwerkzaam. Er komen echter enkele uitzonderingen voor, waarbij de suikerinspuiting de aspirinewerking niet tegengaat. Ook werd onderzocht, hoe de periphere zweetmiddelen (pilocarpine, physostigmine) werkten na een inspuiting van suiker. Het bleek nu, dat de werking dezer stoffen, wel verzwakt wordt, doch in het algemeen niet wordt opgeheven. Het is bekend, dat lijders aan suikerziekte in het algemeen niet sterk zweeten. Een verklaring hiervan is niet zoo eenvoudig te geven. Om na te gaan, of dit geringe zweeten misschien met de hooge serumconcentratie samenhangt, hebben de schrijvers bij een aantal zieken, die een weinig of in het geheel niet zweetten, 2 gram aspirine gegeven; het bleek, dat hierdoor een verdunning van het bloed ontstond, die bij zweetende zieken spoedig voorbijging, bij niet zweetenden langen tijd bleef bestaan. Zeer merkwaardig is, dat, indien men bij suikerzieken, die na aspirine of pilocarpine niet zweeten, deze middelen met adrenaline of schildklieruittreksel te zamen geeft, wel zweeten ontstaat. Daarentegen veroorzaakt samenvoeging van pilocarpine bijv. met zoutoplossing geen zweetafscheiding.

Ook bij te geringe functie van de schildklier gelukt het eveneens door adrenaline of thyrioidine de zweetafscheiding aan den gang te krijgen. Uit al deze proeven volgt, dat met groote waarschijnlijkheid de zweetafscheiding onder beheersching der klieren met inwendige afscheiding staat en dat deze endocrine invloeden via het vegetatieve zenuwstelsel werken (*Wiener Archiv f. inn. Medizin*, Band 3, bldz. 297).

KOOPMAN.

De diffuse colloïedstruma. — Het schijnt, dat het duidelijk is geworden, hoe bij de ziekte van BASEDOW de pathologische bouw en de stoornis in de functie van de schildklier van elkaar afhangen. Hiervoor werden vele onderzoekingen gedaan, maar op de functioneele beteekenis van den gewonen krop werd tot heden weinig gelet, niettegenstaande KOCHER reeds als zijn meening te kennen gaf, dat elke anatomische verandering in de